

МІСЦА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ЛИСТОПАД • 2007 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 9/38 •

2 – 3 стор.

Новини з життя Церкви та Архієпархії.
Постанови синоду єпископів
Нові священичі свячення

4 – 5 стор.

Більшість росіян не ходять до церкви
Як Гітлер переписував Біблію
Один єпископ - дві особи

6 - 7 стор.

Митрополит Андрей про сім'ю
Згубний вплив контрацептивів
Розлучення – дорога до пекла?!

8 - 9 стор.

10 - 11 стор.

Без Бога - ані до порога

12 стор.

Чому англійські єпископи США покидають свою Церкву?

НЕТРАДИЦІЙНА ТРАДИЦІЯ

рїї, рівно ж як і у сучасності, Україна терпить брутальні і хижі «обійми» ласого сусіда, його лукаві і хтиві «залицяння», високомірні та бундючні повчання. Сучасний невідрадний стан нашого морального, суспільного, релігійного і економічного упадку у великій мірі бере свої початки від насильно нав'язаного нам «братерства». Будь-які спроби вийти із орбіти цього «братерства» наштовхуються на агресивну протидію «старшого брата». Яскравим прикладом цієї протидії – події останніх 16-ти років, котрі можна назвати «битвою за Україну».

Як не прикро усвідомлювати, але одним із засобів боротьби проти нашої державності є церковні структури чужої нам держави. Багато-хто міг спостерігати їх антиукраїнські і відверто ворожі дії під час Майдану в Києві, в часі приїзду в Україну Вселенського Архієрея Івана Павла II, під час перенесення осідку нашого Патріарха до Києва тощо. Вони і сьогодні при найменшому збуренні виявляють свою суть, тримаючи в одній руці ікону, а в іншій – портрет Сталіна. Апостол Павло доречно запитує: «Яка бо спільність праведності з беззаконням? Що спільного між світлом і темрявою? Яка згода між Христом і Веліялом? Яка участь вірного з невірним?» (II Кор. 6, 14-15).

Страх перед втратою панування над українською землею, над українською економікою, над українською паствою змушує вдаватися до витончених форм і засобів закабалення українців. Нещодавня «війна за Бога», коли брат ішов на брата, а сестра на сестру, коли по селах навіть худобу пасли окремо «католицьку» і окремо «православну», не виникла сама по собі. Вона була чітко спланованою, і її принцип – «поділяй і володій» – чітко спрацював. Наслідки цієї провокації ми ще довго будемо пожинати. Адже і сьогодні ворожнеча між людьми ще цілком не припинилася.

Ще не закінчилася авантюра з поділом на «православних» і «католиків», а вже виникла нова авантюра – «традиціоналізм». Це вже є спробою зроби розкол у середовищі самих католиків. Знову спроба впровадити той самий принцип – «поділяй і володій». Останній наочний приклад – події у Прилбичах, де своє лице яскраво показали обдурені прихильники так званої «традиції». Чому обдурені? Бо їх хтось навчив, що не треба слухатися свого єпископа. Їх хтось навчив, що перед єпископом можна закувати ланцюгами церковні ворота і закрити на замок церковні двері. Їх хтось навчив, що священиків можна бити і шарпати, рвати на них фелони, при цьому називаючи їх всілякими останніми словами. Їх хтось навчив, що до храму не треба впускати своїх односельчан, котрі не годяться з такою їх поведінкою.

Невже Богові угодна така «традиція»? Однозначно, що ні! Адже Господь Ісус Христос каже так: «Хто слухає вас, мене слухає; а хто гордує вами, мною гордує; а хто гордує мною, гордує Тим, Хто послав мене» (Лк, 10, 16). Про послух своєму єпископові говорить і св. ап. Павло: «Слухайтеся ваших наставників і коріться, бо вони пильнують ваші душі, за які мають звіт дати; щоб вони це робили з радістю, а не зідхаючи, – бо це для вас не корисно» (Євр. 13, 17). Саме така поведінка мала б бути традиційною. А тут, як бачимо самі, – зовсім нетрадиційна «традиція», адже працює на розкол Церкви. І ось тут постає дуже цікаве питання: а кому це вигідно? Хто зацікавлений, щоб не було спокою і миру у Церкві? Відповідь шукаймо самі. А якщо ще трохи продовжимо свої роздуми, то очевидним є питання: а куди, чи, може, звідки, тягнеться ниточка ось цієї нетрадиційної «традиції», котра сіє розбрат у Церкві?

Хтось запитає: а для чого це робиться? Який існує зв'язок між одним і другим? Відповідь лежить на поверхні: Українську греко-католицьку Церкву на Заході України треба так «загрузити» проблемами, щоб вона не мала змоги і часу працювати над підняттям духовного і морального життя українців на Сході України. Бо якщо побожні і добре освічені греко-католицькі священики масово підуть на Східну Україну, то всім іншим чужим патріархатам там не буде місця.

Історії і долі кожного народу і кожної держави упродовж тисячоліть складалися своєрідно, як і долі кожної людини протягом її життя. Людина, котра має у собі Божого духа, ніколи не буде силувати ближнього до якоїсь дії проти її волі; держава, котра шанує Бога і Його Закон, ніколи не буде агресором супроти свого сусіда; спільнота, котра називає себе Церквою, ніколи не буде на службі у агресора, не буде в нього на побігеньках. Такі мимовільні рефлексії впливають із євангельських повчань Господа нашого Ісуса Христа.

Аналізуючи історичну долю України і українського народу, мимоволі напрошується висновок, що Божий дух присутній в нашому бутті і в душах пересічних українців – адже наші предки нікого не завойовували, з ніким першими не розпочинали воєн, не захоплювали чужих земель, не привласнювали чужої церковної історії і культури, нікому силоміць не нав'язували своєї мови тощо. Натомість упродовж майже тисячолітньої нашої істо-

ОФІЦІЙНО Постанови Синоду Єпископів УГКЦ 2007 року

На славу Святої, Єдиносущої, Животворящої і Нероздільної Трійці, Отця, і Сина, і Святого Духа і на добро ввіреного нам Божого люду. Амінь.

**БОЖОЮ МИЛІСТЮ І В ПОВНОМУ СОПРИЧАСТІ
З РИМСЬКИМ АПОСТОЛЬСЬКИМ ПРЕСТОЛОМ**

+ ЛЮБОМИР

*Верховний Архієпископ Києво-Галицький
Української Греко-Католицької Церкви*

*Високопреосвященним і Преосвященним Владикам,
Всечесним Отцям духовним,
Преподобним Ченцям і Черницям
та Мирянам*

*Помісної Української Греко-Католицької Церкви
ПРОГОЛОШУЮ І ОПРИЛЮДНЮЮ*

ПОСТАНОВИ

**Патріаршого Синоду Єпископів Української
Греко-Католицької Церкви
що відбувся у Філадельфії – Дойлставні –
Вашигтоні (США),
від 27 вересня до 6 жовтня 2007 року Божого**

1. Прийняти з внесеними поправками та доповненнями пропозиції Робочої групи Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ щодо питань євангелізації та використати їх під час підготовки синодального документа щодо євангелізації, який доручено підготувати Владисі Степанові (Менькові).

2. Доручити підготувати проект стратегічного плану євангелізації УГКЦ комісії під керівництвом Владисі Степана (Менька) в такому складі: Блаженніший Любомир, Митрополит Стефан (Сорока), Митрополит Лаврентій (Гуцуляк), Владика Володимир (Ковбич) та Владика Діонісій (Ляхович).

3. Із вдячністю взяти до відома пропозиції Патріаршого Собору УГКЦ 2007 року, присвяченого питанням молоді, та створити комісію у складі: Владика Давид (Мотюк) та Владика Ярослав (Приріз) - для опрацювання способу втілення їх у життя.

4. Для покращення катехитичного служіння в Українській Греко-Католицькій Церкві:

А. Правлячим Архисреям ужити максимальних заходів, щоб зобов'язати парафіяльних священників активізувати катехизацію дітей і дорослих на парафіяльному та деканальному рівнях.

Б. Опрацювати механізм зобов'язання батьків і дітей до участі в катехитичній програмі від 5 до 17 років, по закінченні якої видавати посвідку про виконання цієї програми.

В. Душпастирям, які працюють на теренах поза стабільними структурами УГКЦ, окрему увагу приділити катехизації дітей, які останнім часом виїхали з України.

Г. Доручити Патріаршій катехитичній комісії УГКЦ створити Катехитичний фонд під опікою Патріаршого Економа для забезпечення видання та перекладу Катехизму УГКЦ на інші мови, організацію конференцій для його популяризації тощо.

Г. Доручити єпархіям та екзархатам до 1 березня 2008 року Божого подати всі свої зауваження щодо Катехизму УГКЦ до Патріаршої Катехитичної комісії УГКЦ у Львові.

Д. Доручити Інституту східно-християнських студій ім. Митрополита Андрея Шептицького в Оттаві, під опікою Митрополита Лаврентія (Гуцуляка), опрацювати питання відновлення практики катехуменату.

5. Звернутись до монаших чинів та згромаджень УГКЦ із закликом поширювати з більшою самопосвятою їхню діяльність на теренах України та поза її межами.

6. Проголосити 2008-й рік - Роком християнського покликання.

7. Встановити у всій Українській Греко-Католицькій Церкві День мігранта (остання неділя перед Різдом).

8. Прохати Блаженнішого Любомира створити Канонічно-правничий відділ та затвердити Владисі Володимира (Юшака) його головою, а Владисі Давида (Мотюка) призначити членом цього Відділу.

(Продовження на 3 стор.)

Поповнення священничих рядів

У неділю, 14 жовтня 2007 року, в свято Покрови Пресвятої Діви Марії, в Архикатедральному Соборі Святого Юра відбулися ієрейські свячення отця Сергія Олінійчука. Святителем був Високопреосвященніший Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський.

У своєму слові, зверненому до новопоставленого у священство о. Сергія, Владика Ігор, зокрема, мовив: «Ти, дорогий отче, відгукнувся на заклик Господній, сьогодні став його слугою-священником, тож служи вірно та гідно, щоб з чистою душею здати колись звіт перед Небесним Отцем за своє служіння».

У понеділок, 22 жовтня 2007 року, в Архикатедральному Соборі Святого Юра відбулися дияконські свячення Андрія Лукачика та Богдана Грушевського. Святитель, – Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), – закликав нововисвячених дияконів служити своєму Творцеві якнайкраще, бо стан диякона – це священницький ступінь, котрий приближує до ступені священства. «Пам'ятайте, що ваш труд й ваше служіння для нетлінних Таїн Господніх! Пильнуйте свого сумління у чистоті та правді ще більше як ви чинили до цього часу», - наголосив Владика Ігор.

У середу, 31 жовтня 2007 року, в Архикатедральному Соборі Святого Юра Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, уділив дияконських свячень Гарасю Ігорю та Мица Тарасу.

Звертаючи своє слово до нововисвячених дияконів, Владика Ігор закликав добре вивчити обряди служіння при престолі й усе виконувати з великою старанністю та розумінням: «Для прикладу, коли кадите не забувайте, що кадиння пригадує християнам запах побожності, котрим повинні бути наші молитви. І, коли кадильний дим розноситься у церкві перед престолом, перед іконами, поміж вірними, це значить, що молитва християнина має бути уважна, віддавати шану й поклоніння Господові, звернена до святих».

У неділю, 4 листопада 2007 року, в Архикатедральному Соборі Святого Юра Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, уділив ієрейських свячень диякону Володимирі Левандівському.

«Великої посвяти домагається від тебе Господь, бо ти Його посланець і слуга, - промовив Владика Ігор, звертаючись до нововисвяченого ієрея Володимира, - слухай свого Творця, виконуй Його Волю, прислухайся до Його слів, котрі почуєш через уста свого єпископа. Вважай, щоб вовки не налякали тебе. Ти – друг Христа, а від сьогодні – нищівний ворог сатани... Молитва до Бога – твій рятунок. Господа люби, Йому довіряй, Йому служи, тоді, навіть переможений видимо дияволом, будеш триумфувати над ним».

8 листопада 2007 року, в свято великомученика Димитрія Мироточця, в Архикатедральному Соборі Святого Юра Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, уділив ієрейських свячень диякону Богдану Волощаку та дияконських свячень Василю Єсипу. У своєму слові Владика Ігор закликав нововисвячених ієрея Богдана та отця-диякона Василя бути завжди вдячними Богу за те, що Він вибрав їх служити Йому через послугу людям. «Виконуйте це служіння гідно і не діліть на менші чи більші приписи та рубрики. Перед Господом усе важливе, все важне! Зростаєте у любові до Бога через любов до ближніх, через любов до служіння при престолі. Хай Господь благословить ваше служіння, щоб достойно здати йому звіт із нього», - сказав, зокрема, святитель.

Прес-служба Львівської Архiepархії

500-літній ювілей села

У неділю, 11 листопада 2007 року, з нагоди 500-літнього ювілею села Кожичі, що в Яворівському районі, Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський, відслужив Архiepейську Літургію. На Богослужінні були присутні: о. Іван Михайлевський, адміністратор храму Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього, о. Юрій Васків, протопресвітер Янівський, представники влади, гості та парафіяни даного храму

Прес-служба
Львівської Архiepархії

Владика Ігор освятив дитячий будинок

У четвер, 18 жовтня, у м. Золочеві відбулося відкриття та освячення дитячого будинку сімейного типу «Покрова Пресвятої Богородиці». Чин освячення здійснював Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архієпископ Львівський.

На Львівщині це вже третій дитячий будинок сімейного типу, яким опікується Церква: а це дитячі будинки в Мостиському районі, у Львові і тепер – у Золочеві. Даним дитячим будинком, в якому на сьогоднішній день будуть проживати п'ятеро дітей, опікуватимуться сестри-служебниці (СНДМ).

У своєму слові Владика Ігор висловив сподівання, що в даному дитячому будинку сімейного типу будуть виховуватися добрі християни, майбутні спеціалісти та вірні патріоти нашої Батьківщини. «Від вас, сестри, що починаєте тут послугувати, вимагається багато терпеливості, зрозуміння для дітей, щирого серця та багато любові», - наголосив Владика Ігор.

На закінчення Владика Ігор благословив «усіх тих, хто буде виховувати і вихованців-дітей; тих, хто покаже свою щедрість і людей, котрі уболіватимуть над потребами вихованців цього будинку».

Прес-служба Львівської Архiepархії

День прислугуючого у Львівській Архiepархії

В суботу, 20 жовтня, у Львівській Духовній Семінарії Святого Духа з нагоди Дня прислугуючого, Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський, відслужив Божественну Літургію. На Літургії присутніми були близько 120 хлопців у віці від 11 до 14 років із 33-х парафій Львова та околиць.

Ідея створення Дня прислугуючого у Львівській Архiepархії виникла під час проведення Молодіжного Собору. Тепер, згідно декрету Владики Ігоря, в третю суботу жовтня відбуватиметься щорічне проведення Дня прислугуючого.

У своїй проповіді, скерованій до присутніх хлопців з церковної прислуги, Владика Ігор наголосив на тому, щоби під час прислугування у церкві чемно поводитися, бути слухняними, давати добрий приклад тим, хто приходить у церкву. «Ваша поведінка у святині, недалеко престолу, та у церкві повинна бути завжди поважна. Не всі там прислугують, але деяких надихає Господь, щоби були його прислугою! ... Усяку найменшу прислугу ви повинні виконувати з тою думкою, щоби подобатися Богові», - зазначив проповідник.

На закінчення Літургії Владика Ігор уділив архієрейського благословення кожному хлопцеві з церковної прислуги.

Освячення пам'ятника репресованим при операції «Вісла»

У неділю, 4 листопада 2007 року, з нагоди 60-річчя примусового виселення українців з етнічних земель, в селі Пасіки-Зубрецькі Пустомитівського району, Високопреосвященний

Владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський, освятив монумент в пам'ять переселених та репресованих при операції «Вісла». На постаменті, який зображує жінку з дитиною на руках, встановлено дві таблиці: одна з переліком сіл, звідки депортували людей, а інша – з переліком імен депортованих родин. Слід зазначити, що при операції «Вісла» в це село було перевезено близько 300 родин, уродженців територій, які тепер належать до Польщі.

Згідно слів Владики Ігоря, цей

знак буде пригадувати людям, що чинити будь-яке зло іншій людині – злочин, що насильство це – злочин проти людства, що зло чинити – це противно Богу, а добро чинити – воля Бога!

Благословення новозбудованого храму с. Залужжя

В останню суботу жовтня під час Архiepірейської Літургії відбулося благословення новозбудованого храму святої Параскеви Терновської в с. Залужжя, що на Яворівщині. Літургію служив Високопреосвященний Владика Ігор (Возьняк), Архiepіскоп Львівський. На святковій Літургії були присутні численне духовенство, разом з адміністратором даного храму о. Романом

Галамаєм, представники Львівської облдержадміністрації, Яворівської райдержадміністрації, гості та парафіяни даної парафії.

Слід зазначити, що попередній дерев'яний храм несподівано згорів і спільнота вірних цієї парафії докладала всіх зусиль, щоби на його місці постала нова церква. Два з половиною роки тому був освячений наріжний камінь під будівництво нового храму. Як зазначив о. Роман, будівництво цього храму тривало неповних півтора роки, тому він вдячний всім, хто приклався молитовно і матеріально до спорудження.

Владика Ігор висловив радість з того, що парафіяни «так ретельно взялися за те, щоби якнайшвидше поправити горе, що попередня чудова дерев'яна церква несподівано стала румовищем попелу». «Хай ласкавий Господь кожній особі із вас, іншим неприсутнім добродійцям, котрі чим-небудь спричинилися до спорудження цієї будівлі винагородить стократно духовними дарами та добрим здоров'ям!», - додав на закінчення Владика Ігор.

Прес-служба Львівської Архiepархії

Кількома рядками У Стрию відзначили День єпархії та вшанували її покровителя апостола Якова

Святкування 5 листопада 2007 року розпочалися Літургією, яку очолив Владика Богдан (Дзюра), Єпископ-помічник Київської архiepархії УГКЦ. У Кафедральному храмі Успіння Пресвятої Богородиці м. Стрий разом з Владикою молилися близько 100 священників та миряни єпархії. Тринадцятьох священників було удостоєно церковних нагород. Перед початком урочистостей священники разом з Владикою Богданом процесійним походом увійшли в храм для служіння Архiepірейської Літургії. З Владикою співслужили протопресвітери єпархії, чотири митрофорних протоієреї, представники монашеских спільнот на території єпархії. Також в святкуваннях взяли участь священники Стрийської єпархії з 16 деканатів.

На многая літа, Владико!

9 листопада 2007 року все духовенство вірні Івано-Франківської єпархії святкували день народження Преосвященного Владика Володимира (Вітишина), Єпарха Івано-Франківського. Архiepірейську Божественну Літургію відслужили двоє Владик: Владика Володимир і Владика Миколай (Сімкайло), єпарх Коломийсько-Чернівецький, який виголосив святково-привітальну проповідь. Своїм співом Літургію прикрашав семінарійний хор. Після Літургії всі присутні, а зокрема духовенство, монаші чини, представники молодіжних спільнот, міська та обласна влада мали нагоду привітати Архiepірея. На завершення урочистостей Владика Володимир подякував за теплі привітання і уділив Архiepірейське Благословення присутнім.

У Стрию можна помолитися перед мощами сестри Тарсикії (Мацьків)

Дубовий саркофаг з мощами преподобної мучениці Тарсикії 11 листопада 2007 року виставлено в храмі апостола Якова м. Стрий. Над мощами встановлено ікону сестри, автором якої є львівський іконописець Мар'яна Солдак. Чотири рази на тиждень біля мощей служитиметься молебень до блаженної, текст якого написано в липні цього року. Почитати мощі можна щодня в час, коли храм відкритий від 08:30 год. до 19:30 год.

У Стрию можна помолитися перед мощами сестри Тарсикії (Мацьків)

(Наш кор.)

ОФІЦІЙНО

(Продовження, початок на 2 стор.)

9. Доручити Канонічно-правничому відділові опрацювати Партикулярне право УГКЦ. Патріаршому економові на подання Канонічно-правничого відділу пошукати можливості профінансувати цей проект із загальноцерковних фондів.

10. Усім членам Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ до кінця 2007 року подати свою оцінку матеріалів щодо партикулярного права УГКЦ, отриманих від Владика Давида (Мотюка), та переслати її на його адресу.

11. Затвердити Статут Патріаршої літургійної комісії УГКЦ на дворічний випробувальний термін.

12. Продовжити ще на один рік випробувальний термін для Статуту Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства УГКЦ.

13. Прийняти за основу з внесеними поправками й доповненнями проект «Статуту Синодального управління УГКЦ» та доручити Канонічно-правничому відділові опрацювати цей проект для подання його на перше читання Патріаршому Синодові Єпископів УГКЦ 2008 року.

14. Доручити Владисі Давидові (Мотюкові) опрацювати Статут Трибуналу Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ.

15. Затвердити такий склад Постійного Синоду Єпископів УГКЦ: Архiepіскоп Ігор (Возьняк), Владика Павло (Хомницький), Владика Давид (Мотюк), Владика Василь (Семенюк).

16. Затвердити такий склад заступників членів Постійного Синоду Єпископів УГКЦ: 1) Владика Василь (Івасюк), 2) Владика Ярослав (Приріз), 3) Владика Володимир (Ющак), 4) Владика Володимир (Ковбич).

17. Призначити заступником Блаженнішого Любомира на Папському Синоді 2008 року Преосвященного Владика Діонісія (Ляховича).

18. Призначити делегатом від Української Греко-Католицької Церкви на Папський Синод 2008 року Преосвященного Владика Василя (Медвіта), а заступником делегата - Високопреосвященного Митрополита Лаврентія (Гуцуляка).

19. Прийняти фінансовий звіт Патріаршого економату УГКЦ за 2006 рік.

20. Створити Комісію у справах ревізії власності Патріаршої курії УГКЦ та реституції загальноцерковного майна у такому складі: Владика Володимир (Вітишин), Владика Петро (Стасюк) та Владика Василь (Лостен).

21. Затвердити статут Фонду на потреби новостворених єпархій та екзархатів УГКЦ у Східній Україні та Наглядову раду цього Фонду в такому складі: Архiepіскоп Ігор (Возьняк), Владика Михайл (Колтун) та Владика Діонісій (Ляхович).

22. Благословити почати беатифікаційний процес отця Кирила Селецького.

23. Благословити почати беатифікаційний процес отця Єремії Ломницького та доручити Правлячому Єпископові Івано-Франківському УГКЦ взяти опіку над цим процесом.

24. Висловити вдячність від імені Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ Владисі Михайлові (Гринчину) за його п'ятдесятилітню ревну працю в ділянці беатифікацій та канонізацій.

25. Патріарший Синод Єпископів УГКЦ 2008 року провести з 2 по 9 вересня 2008 року у Львові.

26. Головною темою наступного Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ визначити: «Стратегічний план евангелізації Української Греко-Католицької Церкви».

27. Провести день духовної обнови для членів Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ на тему «Покликання». Головним проповідником визначити Владика Гліба (Лончину).

Ці постанови вступають у дію 21 листопада 2007 року Божого у празник Собору святого Архистратига Михаїла й інших безплотних сил.

+ЛЮБОМИР (ГУЗАР)
Верховний Архiepіскоп
Української Греко-Католицької Церкви
+ БОГДАН (ДЗЮРАХ)
Секретар Синоду Єпископів
Української Греко-Католицької Церкви
Дано у Києві
26 жовтня 2007 року Божого

Розлучення – дорога до пекла...

Сьогодні славиться своєю вульгарністю, злочинністю та розлученнями. І Україна, на жаль, не є винятком. Статистика твердить, що з кожним роком у нашій країні катастрофічно збільшується кількість розлучень. Причин, які приводять до цього, безліч, проте, як на мене, причиною усього є наша самовпевненість, брак терпіння та небажання прощати. Але ламати клятву, дану перед Богом на весільному рушнику, вважається великим гріхом, за який неодмінно Бог запитає на Страшному суді.

Молоді люди, не усвідомивши всієї відповідальності подружжя, поспішають у доросле життя. Інколи обставини складаються так, що дуже важко знайти на них будь-яке пояснення. Але найчастіша причина розлучень – поспішне рішення одружитися, коли молоді люди знають одне одного дуже мало.

У Біблії сказано, що Бог визначив шлюб як зобов'язання на все життя: «Це вже буде не два, а одне тіло. Отже, що Бог спарував, людина хай не роз'єднує» (Мт. 19,6). Здається, що кожне подружжя повинно завжди мати перед очима ці святі слова, щоби в жодному разі не ослуhatися їх. Проте кількість розлучень продовжує зростати. Старше покоління з цього приводу любить повторювати, що це вже наближається кінець світу, і підкріплюють це різноманітними пророкуваннями. Ми ж спробуймо підійти до цієї проблеми розумно і виявити найнебезпечніші причини розлучення – щоб усунути їх.

Інколи все ніби складається ідеально: вінчаються двоє чудових молодих людей з християнських родин, схожі між собою характерами. Але через деякий час після одруження починаються негаразди, які врешті-решт призводять до розлучення. А вся справа в тому, що молоді люди не вмюють терпіти. Тільки-но починаються негаразди, як вони одразу ж забувають, про що присягали в церкві на Євангелії: «В радості і горі, в багатстві і в бідності бути разом». Сьогоднішня молодь надто самовпевнена і неконтрольована, не має терпеливості і самопожертви. Коли молоді люди лише зустрічаються, їм здається, що життя – це казка, в якій багато романтики і безтурботності, але... Насправді життя – це довге поле з багатьма бур'янами, яке потрібно спільними зусиллями доводити до ладу і підтримувати на ньому чистоту, в даному випадку – чистоту душ. Коли виникають непорозуміння, потрібно одразу ж шукати компроміс, хтось у сім'ї мусить бути поступливішим і терпеливішим. За жодних обставин не варто йти на принцип. Будь-яку сварку потрібно сприймати не як привід до розлучення, а як важке життєве

випробування, подолання якого наближує нас до Бога.

Кажуть, що чим більше Бог милує, тим більше бичує. Коли в дім приходять буря скандалів, необхідно одразу нагадати собі Розп'ятого Христа і клятву, дану Йому біля вівтаря. А коли і це не допомагає й думки про розлучення не дають спокою, потрібно щиро молитися до Матінки Божої, щоби Вона під Своїм святим покровом захоронила вашу сім'ю. Якщо й це виявиться марним, подумайте про дітей, як важко житиметься їм сиротами при живих батьках. До речі, всі соціологічні дослідження свідчать про те, що злочинцями, наркоманами та алкоголіками стають діти, чий батьки розлучилися. Хто має розум – нехай думає.

Але, як уже згадувалося, найголовніша причина розлучень – поспішне рішення одружитися. Тому в першу чергу молодим хлопцям і дівчатам, які вирішили поєднати свої долі, потрібно добре обдумати всі «за» і «проти», всі «плюси» та «мінуси» своїх половинок і вже після цього робити цей найвідповідальніший у житті крок. В деякій мірі тут може допомогти і Церква. Потрібно продумати план та зміст передшлюбних наук таким чином, щоб вони якомога частіше змушували молодих людей задумуватися над своїм вибором. А якщо молоді люди надто запаморочені коханням, то варто і батькам підказати своїм дітям всі хиби їхнього вибору.

Але лише до весілля батьки можуть втручатися у життя своїх дітей – після весілля вони мають право лише допомагати своїм дітям морально та матеріально, але в жодному разі не критикувати своїх зятів і невісток, аби не стати причиною їх розлучення і не взяти на себе частину їхнього гріха. Адже після весілля молоді люди стають сім'єю, в яку дозволяється приносити лише все добре.

Часто бувають випадки, коли син приходять додому на вихідні і починає скаржитися мамі, що дружина його погано годує. Турботливі матері одразу ж починають на невістку гори котити. З цього й починаються перші

сварки, а потім син все частіше забігає до мами на обіді, а згодом – розлучається. Тому жодна побутова сімейна проблема не повинна виноситися за межі цієї сім'ї. Припустимо, що молода господиня справді ще не має таких навичок на кухні, як свекруха. Ну, то й що? – ще встигне навчитися. Тому чоловік повинен з розумінням ставитися до цієї хиби, а ще краще – разом з дружиною опанувати секрети кухарства.

В Україні чомусь склалась одна дуже поганенька традиція – дім повинен «лежати» на плечах дружин. Можна зрозуміти, що коли дружина сидить вдома, а чоловік важко працює, то дім, звісно, мусить таки триматися на ній. Але й тут є свої зауваження. Чому дружина повинна тягти з ринку повні сумки продуктів, згинаючись під їх тягарем? Невже чоловікові важко в суботу (коли він вихідний) сходити на ринок і закупити все найнеобхідніше на увесь тиждень?

Ще гірше, коли дружина також ходить на роботу. Типова ситуація: жінка приходиться з роботи, чоловік прийшов додому трішки швидше за неї, скинув біля дивану брудні шкарпетки, ліг на диван і дивиться в телевизор. Почувши, що прийшла дружина, гукає: «Ти чому так довго, я голодний, швидко приготуй щось!». Вона, бідолашна, одразу починає метушитися на кухні, готує вечерю, опісля мис посуду, а потім – ще й пере до півночі. Вдосвіта дружина встає і прасує чоловікові одяг, чистить взуття, готує сніданок, а він тим часом солодко спить. Та це ж – якість рабства! А потім постають глупі запитання, чому українські жінки, поїхавши на заробітки, вимагають розлучення. А все тому, що вони бачать, як живуть сім'ї за кордоном, де немає сімейного рабства, де чоловіки своїх дружин на руках носять і всі домашні клопоти ділять на двох. Звичайно, що розлучення – великий гріх, і Бог неодмінно за це покарає. Але й українські чоловіки повинні стати нарешті джентльменами і забрати у дружини половину її домашніх клопотів. Вони також повинні боротися за щасливе сімейне вогнище!

Ще однією причиною розлучень є життя без Бога: де люди не бояться гріха, там слід найперше й чекати розлучень. Тому золотим правилом кожної сім'ї повинна бути спільна молитва і спільні відвідини Святих Літургій та Євхаристійного Ісуса. Адже там, де є молитва, там диявол безсилий, в такій сім'ї він не зможе здійснювати бурю сварок, не плестиме підлих інтриг і врешті-решт не зможе домогтися головної своєї цілі – розлучення. Змусьте нарешті цього злого демона страждати, і нехай радіє ваш Ангел-хоронитель, нехай ваші діти матимуть щасливе майбутнє. Молитва – головна запорука міцної сім'ї.

Головною метою подружжя повинні бути діти. Але зараз модно жити заради власного задоволення і не заводити дітей, поки подружки міцно не «встануть на ноги». Проходять роки і коли нарешті подружжя захотіло дітей,

виявляється, що воно їх не може мати. Починаються лікування, штучні запліднення, нарікання на Бога. А з часом приходиться розлучення. Тому потрібно усвідомити, що дитина – це не тягар, а наш найбільший скарб і ціль життя. Кожне подружжя може дозволити собі бодай одну дитину, – потрібно лише трішки відмовити собі в дечому. Жодна сім'я не може бути щасливою, якщо у ній немає дітей, – навіть якщо ці люди живуть у розкоші, купаються в грошах і мають славу. А ще кожному подружжю необхідно пам'ятати слова митрополита Андрея Шептицького, який наголошував на тому, що в ідеальній сім'ї повинно бути не менше трьох дітей. Тоді не лише нашому козацькому роду не буде переводу, але й наші діти зростатимуть щирими, добросердечними людьми, а не розбавленими егоїстами.

Є й нібито досить вагомими причини для розлучення, які, проте, Бог також не виправдовує – алкоголь, наркотики, подружня зрада. До сліз шкода хорошу жінку, чоловік якої не лише пропиає усі зароблені гроші, але й влаштовує їй гучні скандали та побой. Ще більше шкода, коли чоловік хоч і не п'є, але зраджує. Але навіть і в цих, здавалося б, безвихідних ситуаціях розлучення не є єдиним виходом і залишається непростимим гріхом. В таких випадках потрібно миритися з Божою волею і пам'ятати, що Бог кожному дає якийсь хрест, але ніколи не дасть людині такого хреста, нести якого буде їй не під силу. І якими щасливими будуть ті люди, які пронесуть цей важкий хрест і не спокуються на розлучення. Завжди потрібно пам'ятати, що «лише смерть може вас розлучити».

До речі, ініціатор розлучення відповідатиме перед Богом не лише за свої гріхи, але й за гріхи людини, з якою розлучився. І горе йому, якщо після розлучення ця людина пішла хибною дорогою в житті: стала алкоголіком, наркоманом, розбила чийсь сім'ю чи живе з кимось «на віру». Тому людина, яка вимагає роз-

лучення, повинна пам'ятати, що за дві скалічені долі відповідати доведеться саме їй. Моя покійна прапрабабуся часто повторювала: «Навіть якщо одружився зі свинєю – живи з нею».

Ірина МАМЧУРОВСЬКА

Між іншим: Щорічно через розлучення 160 тисяч британських дітей втрачають одного з батьків. Приводом для розлучення можуть стати найбезглуздіші ситуації. Так, у Канаді дружині досить пред'явити суду довідку про те, що за гучністю хропіння її чоловік може конкурувати з ревом двигуна спортивного автомобіля, і вона одразу ж одержує бажане розлучення. А в Стародавньому Римі чоловік між протнати свою дружину, якщо вона зрадила йому, зробила копії з ключів чоловіка або випила вино, яке не доброджувало. А ось згідно із законом Ману, індієць між змінити дружину, яка не народжує дітей на восьмому році шлюбу, яка народжує мертвих дітей – на десятому році, народжує тільки дівчаток – на одинадцятому році. Сварливу дружину можна було замінити негайно. У Китаї сварливість і пліткування також є юридично обґрунтованим приводом для розлучення. Примус до миття посуду і домашньої роботи може служити типовим приводом для розлучення в Італії. У корейців причин для розлучення налічувалося сім, причому найжахливіший привід – нешанобливе ставлення до батьків чоловіка: вистачало звинувачення тільки в цьому; решта звинувачень (не зійшлися характерами і т.д.) окремим приводом для розлучення не служили. В Англії один футбольний фанат подав на розлучення лише тому, що дружина випрала його улюблену футболку з колекцією автографів.

Отже, як бачимо, є просто такі безглузді приводи для розлучень, а це вкотре доводить, що диявол не спить, він сміється з людей і затьмарює їх розум. Розлучення йому лише на руку.

(початок на стор. 4, 5)

ХРИСТΙΑНИ КЕНІЇ ДОМАГАЮТЬСЯ В СУДІ ВИЗНАННЯ НЕЗАКОННОСТІ РОЗП'ЯТТЯ СПАСИТЕЛЯ

Група християн Кенії домагається у Верховному суді країни реабілітації Ісуса Христа. У самому суді визнають, що в процесі розгляду позову про незаконність засудження і розп'яття Спасителя може виникнути безліч питань; наприклад, чи поширюється юрисдикція кенійського суду на Ісуса? Однак, як вважає представник суду Долу Індіндіс, у заявників є шанси виграти справу, оскільки в позові «порушені права людини, а в цьому питанні у Верховного суду є всі повноваження», – повідомила Російська служба Бі-Бі-Сі.

Про самих позивачів, представників громади «Друзі Ісуса», відомо небагато: вони не намагаються переманювати у свою віру, не розкривають інформації про чисельність громади, а лише твердять, що серед них «багато хто готовий прийняти вчення Ісуса і бути Його другом». Громада «Друзі Ісуса» поєднує юристів і заможних мешканців Кенії – країни, де половина населення живе за межею бідності.

Адвокат «Друзів Ісуса» Хамфрі Оданга називає розп'яття Христа несправедливо винесеним вироком, який «ображає Святого Духа» і може бути переглянутий відповідно до сучасних законів.

На думку деяких юристів, сам по собі намір віруючих заперечити історичну несправедливість у суді не суперечить закону, однак подавати позов, на їхню думку, потрібно було б у Міжнародний трибунал у Гаазі.

«Навіть якби подібна справа була в юрисдикції судів Кенії, то позов не був би прийнятий до розгляду через давність терміну правопорушення», – заявив натомість юрист із Найробі Альберт Кулоба. Самі ж «Друзі Ісуса» упевнені, що розгляд їхнього позову перебуває в юрисдикції судів Кенії просто через те, що Біблія повсюдно використовується для присяг. «Якщо ви прийдете у будь-який суд Кенії, вам необхідно буде взяти Біблію й заприсягтися говорити всю правду і нічого, крім правди. Якщо ж суди Кенії покладаються на Біблію, то виходить, що вони віряють усього, що там написано.

А це означає, що питання про юрисдикцію автоматично вирішено на нашу користь», – вважає Х.Оданга. Якщо ж із якихось причин Верховний суд Кенії не задовольнить цей позов, християни мають намір відстояти свої права в Міжнародному трибуналі, де обіцяють представити докази правопорушень у Римській імперії.

У МЕКСИЦІ ПОГРАБУВАННЯ ХРАМІВ СТАЛИ НАЦІОНАЛЬНИМ НЕЩАСТЯМ

Крадіжки церковного майна перетворилися в Мексиці з окремих випадків у дохідну індустрію. Найбільша кількість подібних злочинів стається у столичному Федеральному окрузі і штатах Мехіко, Морелос, Пуебла, Тласкала й особливо Оахака. При цьому, як звертає увагу місцева преса, для вивозу із країни викрадених реліквій використовуються ті ж канали, що й для контрабанди наркотиків.

Ситуацію погіршує відсутність у Мексиці повного списку предметів релігійного мистецтва (єдиний докладний каталог є лише у штаті Тласкала). Появі національного реєстру, окрім бюрократичних перепон, заважає й позиція багатьох віруючих і самих священиків, які вважають, що священні реліквії неприпустимо позначати відповідними ярликами. Також серед місцевої пастви та духовенства існує думка, що в такому випадку влада зможе потім відбирати у храмів дорогоцінний посуд, створений у колоніальну епоху.

За словами фахівців, на чорному ринку подібні предмети користуються стійким попитом. Деякі крадіжки в мексиканських храмах відбуваються на замовлення. У такій ситуації, за словами місцевих мистецтвознавців і представників єпархій Католицької Церкви, тільки інвентаризація, а також супутні їй консервація та реставрація пам'яток, можуть зберегти церковні реліквії Мексики для майбутніх поколінь.

ДОЛІ ПОЛАМАНІ КВІТИ

Життя біжить, воно кудись дуже швидко поспішає і навіть не розуміє, що цей його поспіх стає причиною розбитих надій. Життя біжить невпинною рікою буденних проблем, воно не помічає людських сліз, а якщо й помічає, то ставиться до них холодно і байдуже. Воно не витре жодної сльозини з дівочих очей, не запитася, що стало причиною дівочих страждань воно просто біжить, і йому байдужі людські проблеми. А дівча з розпачу робить невиправні помилки.

Найчастіше все відбувається за таким сценарієм. Вона мрійлива, наївна, порядна дівчина, розумниця, якою пишаються батьки, її привітність і слухняність стає причиною заздрощів сусідів. Вона вірить у казки і чекає свого принца на білому коні. Не подумайте, що в дитинстві вона забагато начиталась казок і вони ще й досі не покинули її юну голівку. Просто вона настільки щира та наївна, що вірить у єдине, правжнє, безсмертне кохання. Вона кожного дня шле до Бога гарячі молитви, просить у своєї Небесної Матінки здійснити її мрії і подарувати їй зустріч із добрим принцом. Але життя поспішає, воно змушує людей спотикатися в цьому шаленому темпі. Йдуть роки, а вона залишається самотня, хоча й надалі продовжує вірити у казку. Тим часом подружки виходять заміж, виховують дітей і кожного разу запитують її, коли нарешті побачать її у весільному платті. Вона приходить додому, заливаючись гіркими слізь-

ми, і починає ненавидіти свої мрії. А через деякий час на горизонті її життя з'являється Він.

Він еґоїст, який завжди на кожній фотографії шукає лише себе, в якого власне «я» стоїть вище за всіх і все; який звик ставитись до дівчат як до ляльок, з якими досхочу набавився і викинув. Він ніколи не мріяв, оскільки жодна мрія не могла поселитися в його черствому серці. Він любить розгульні компанії, нічні бари, дискотеки, він не хоче знати нічого про Бога, хоч і ходить з примусу батьків до церкви на великі свята. Він намалював собі план життя: мати вірну

дружину, яка сидить вдома, веде домашнє господарство, виховує дітей і не робить йому жодних зауважень; і мати коханку, яка ніколи не ставитиме йому ультиматумів, яким змусить його вибирати між нею та дружиною.

Він побачив її і його хитрі очі одразу розгледіли в ній дружину з намальованого плану. Він прикинувся її принцом, закрутив їй голову, адже мав у цьому вже неабиякий досвід. Вона ж за завісою сліз втратила свою пильність і повірила йому. Серце не раз шепотіло їй, що це не її принц, що він не вартий її, але вона не прислухалась до цього внутрішнього голосу. Їй настільки набридло чути від знайомих і родичів, що вона засиділась у дівках, що на першу ж його пропозицію руки і серця рішуче дала згоду.

Прийшов день, коли вона нарешті вдягнула весільне плаття і фату. Батьки дуже раділи, гості бажали всіх земних благ, а її ангел-хоронитель тим часом тихенько плакав. Вона не могла зрозуміти, чому не відчуває щастя, чому все зовсім не так, як у її казці.

Весільний день минув так швидко, що вона навіть не встигла усвідомити, що покинула країну дитинства і вступила у доросле життя, в якому нема часу мріяти. Вона ніби не усвідомлювала, що ступила на подружню стежину, з якої не можна повернутися в дівоче життя. І лише через декілька днів вона це зрозуміла.

Він не прийшов ночувати додому, почав ставитись до неї як до меблів у квартирі, почав ображати і навіть наважився підняти на неї руку, коли почала докоряти йому, що він десь вештається ночами. В цю мить ніби впала пелена з її очей, яка не дозволяла їй розгледіти його справжнього обличчя. Вона впала на землю і гірко заридала. Лише тепер вона згадала, що серце їй щось нашіптувало перед весіллям, і вона зрозуміла, що саме. Гіркі сльози відчаю стали її вірними друзями впродовж усього життя. Адже батьки виховали в ній християнську мораль, яка не дозволяла піти на розлучення і зламати клятву, дану перед Богом.

Ірина ЗГОБА

**Парафіяни храму
Непорочною
Зачаття Пресвятої
Богородиці із Білогорці щиро
здоровлять свого душпастиря
о. Зеновія Боднара
з іменинами і дарують йому
ці рядки:**

У Білогорці поруч з цвинтарем
Стоїть церковця гарна, із п'ятьма хрестами.
До неї щонеділі, в свята і у будні
Спішать молитись щиро християни.

Цю церкву зводила уся громада вірних,
Котру отець Зеновій об'єднав і вдохновив.
Піднявся храм за кошти добродійців й жертводавців,
А Господь Бог цю добру справу поблагословив.

Усе тут зроблено з любов'ю, все красиве –
Сама будівля, розписи, ікони, вишиття.
Всі трудяться, працюють тут на славу Богу,
Бо дбають про небесне, про святе життя.

Отець Зеновій сіє зерна Божої науки
І прагне, щоб у добру землю вони впали.
Вчить милосердя, доброти, смирення –
Щоб царство Боже ми успадкували.

У нашого душпастиря сьогодні іменини,
Тож ми його вітаєм щиро, від душі,
Бажаємо здоров'я, успіхів і щастя,
Щоб його мрії збулися усі.

Хай Дух Святий Свої дари й плоди помножить,
Ісус Христос додасть любові і душевного тепла,
А Мати Божа візьме під свою опіку
На многії і благії літа.

**Вітаємо Ювілярів!
У листопаді святкують ювілеї:**

15-річчя священства – о. Петро Рак (15.11)
15-річчя священства – о. Степан Антонюк (25.11)
15-річчя священства – о. Зіновій Хоркавий (25.11)
15-річчя священства – о. Ігор Хмурик (25.11)
10-річчя священства – о. Михайло Сукмановський (21.11)
10-річчя священства – о. Володимир Пенцак (21.11)

50-річчя уродин – о. Михайло Байдака (21.11)
40-річчя уродин – о. Тарас Крупач (17.11)
40-річчя уродин – о. Богдан Кос (20.11)
40-річчя уродин – о. Ігор Підківка (21.11)
35-річчя уродин – о. Дмитро Мицько (08.11)
30-річчя уродин – о. Тарас Чорний (16.11)
30-річчя уродин – о. Михайло Німак (17.11)

БЕЗ БОГА – НІ ДО ПОРОГА!

У Білогорці поруч з цвинтарем Стоїть церковця гарна, із п'ятьма хрестами. До неї щонеділі, в свята і у будні Спішать молитись щиро християни. Цю церкву зводила уся громада вірних, Котру отець Зеновій об'єднав і вдохновив. Піднявся храм за кошти добродійців й жертводавців, А Господь Бог цю добру справу поблагословив. Усе тут зроблено з любов'ю, все красиве – Сама будівля, розписи, ікони, вишиття. Всі трудяться, працюють тут на славу Богу, Бо дбають про небесне, про святе життя. Отець Зеновій сіє зерна Божої науки І прагне, щоб у добру землю вони впали. Вчить милосердя, доброти, смирення -Щоб царство Боже ми успадкували. У нашого душпастиря сьогодні іменини, Тож ми його вітаєм щиро, від душі, Бажаємо здоров'я, успіхів і щастя, Щоб його мрії збулися усі. Хай Дух Святий Свої дари й плоди помножить, Ісус Христос додасть любові і душевного тепла, А Мати Божа візьме під свою опіку На многії і благії літа.

В одному селі неподалік Львова живуть двоє вірних друзів – Андрій та Максим. Перший виховувався в побожній родині, в якій щовечора молилися на вервиці, а кожної неділі й у свята непорушним обов'язком було вислухати Службу Богу і, висповідавшись, прийняти до свого серця Ісуса. Андрій був старанним і розумним хлопцем – у своєму класі вчився найкраще, завжди допомагав батькам по господарству, був ввічливим та добрим. Сусіди потай навіть заздрили батькам Андрія, що ті зуміли виховати такого сина. Хлопець старанно економив кожну копійку, яку мама давала на кишенькові витрати, а потім за ці заощаджені гроші на день народження батьків купував їм подарункочки. Бувало й так, що інколи Андрій віддавав усі свої заощадження біднякам, котрі знаходились у скруті. І кожен день Андрій розпочинав з молитви, а перед тим, як вийти з дому, хлопець завжди підходив до ікони Матері Божої Неустанної Помочі і хрестився.

А ось Максим був повною протилежністю свого друга – справжнісінький зірвіголова. У домі Максима ніхто ніколи не

згадував про молитву, не говорячи вже про відвідини храму. Маючи заможних батьків, – їх сім'я отримала велику спадщину від родичів з-за кордону, – Максим ніколи ні в чому не мав потреби, він мав усе, що душа забажає... Вчився ж абияк, оскільки на кожній контрольній роботі його «паличкою-виручалочкою» ставав Андрій.

Проте в цього пустуна був надзвичайний талант – футбол. Ще з раннього дитинства Максима манило футбольне поле. Бувало, прийде зі школи, кине у куток наплічник з підручниками, взує кросівки і гайда у двір ганяти з хлопцями м'яча. Він забивав чудові голи, віддавав гольові паси, навіть захищав ворота. «Який талант, оце буде футболіст!» – говорили сусіди. А серце Максима від цих похвал запалювалось ще більшим бажанням і стреміло до футболу.

Минув час, і хлопці навіть не отямалися, як стали випускниками. Андрій із золотою медаллю закінчив школу і став студентом Української академії друкарства. А ось Максим ніяк не міг визначитися з професією. Підприємницька діяльність зовсім не цікавила Максима, на чому наполягав тато, – його душа рвалася до спорту, до футболу. Хлопець не зізнавався батькам, що потай відіслав документи у Київський інститут фізкультури, а водночас – і в футбольну школу «Динамо». І коли нарешті прийшло повідомлення з Києва про зарахування його на навчання, Максим наче на крилах полетів до батьків, аби поділитися своєю радістю та успіхом. Однак на юнака чекав удар – батьки вороже поставилися до цієї звістки. Вони нагрімали на сина, бичували його найгіршими словами, а батько навіть дав ляпаса. Хлопець охопив відчай.

Увечері на дискотеку Максим прийшов у кепському настрої; ще ніхто й ніколи не бачив його таким пригніченим, та ще й із пляшкою горілки у руках. Хлопець заливав своє горе, увесь світ для нього в цей час здавався сірим та нецікавим, образа на батьків не давала спокійно дихати. Коли дискотека втихла, захотілося піти світ за очі. Андрій з хлопцями крокував по-

переду, а Максим - дещо позаду, стиха розмовляючи зі своєю приятелькою Вікою. Аж раптом почувся крик. Біла «дев'ятка», не зупиняючись, промчала повз їхню компанію, а на дорозі лежав закривавлений Максим.

«Швидка» завезла Максима в обласну лікарню. Кращі хірурги міста до ранку боролися в операційній за його життя. Щиро молячись, перед Божим Розп'яттям на колінах стояв Андрій: він ревно просив Бога врятувати життя його друга. Батько Максима у всьому звинувачував себе. А мати не знаходила собі місця, її материнське серце обливалося кров'ю, адже на межі смерті знаходився її єдиний син.

...Відкрилися двері операційної, і почувся кроки лікарів. Один із них підійшов до родичів Максима, які з надією чекали звістки з-за скляних дверей. Хвилю помовчавши, лікар мовив: «Ваш син буде жити, операція пройшла успішно. Однак є одне «але» – пошкоджено спинний мозок». Подальші слова пролунали наче вирок: «Ваш син ніколи більше не зможе ходити». Максимова мати непритомна упала на землю.

Минуло п'ять років, проплило, як одна мить. Андрій з відзнакою закінчив навчання, влаштувався на роботу. Через три місяці у нього – весілля з чудовою дівчиною-християнкою. Віка відвернулася від Максима і нещодавно вийшла заміж. На жоден із листів, які писав їй Максим, вона не відповіла. Зараз живе в Києві і виховує донечку.

А що ж Максим? Він закінчив Львівський університет за спеціальністю «програміст», однак задоволення від роботи – жодного. Не раз скупа сльоза скотиться по обличчю, коли дивиться по телевізору футбол, коли бачить щасливого футболіста, який забив гол і тим самим приніс перемогу своїй команді. На його місці Максим уявляє себе. Однак не судилося.

Ця невігдана історія вкотре доводить, що без Божого благословення все у житті – марне!!!

Ірина МАМЧУРОВСЬКА